

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/245/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5811206880
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5811206880.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu, členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci žalobcu TMS-MONTYS s.r.o., so sídlom Nádražná 1958, Ivanka pri Dunaji, IČO: 34 103 287, zastúpeného Advokátskou kanceláriou AK MS, s.r.o., so sídlom Galandova 3, Bratislava, IČO: 47 237 767, proti žalovaným: 1/ I. Y., nar. XX. XX. XXXX, G. XXX, 2/ J. Y., nar. XX. XX. XXXX, bytom G., prechodne bytom J. XXX, žalovaní 1/ a 2/ zastúpení JUDr. Jánom Vajdom, advokátom so sídlom Z. nám. XXX, K., o zaplatenie 29 339,86 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, č.k. 8C/19/2012-716 zo dňa 26. 04. 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovaným priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce (ďalej len „ZP“), § 106 ods. 1, 2, § 110 ods. 1 veta druhá OZ žalobu žalobcu, ktorou sa proti žalovanému 1/ ako spoločne hmotne zodpovednému zamestnancovi so žalovaným 2/ domáhal po zmene pôvodnej žaloby z 20. 05. 2013 (pôvodná žaloba z 05. 12. 2011) zaplatenia polovice schodku zisteného inventúrou zo dňa 09. 12. 2008 na skladových zásobách v sume 11 667,245 eur s úrokom z omeškania 14,25 % ročne od 10. 12. 2008 do zaplatenia a trov konania a proti žalovanému 2/ po zmene pôvodnej žaloby zaplatenia druhej polovice schodku na skladových zásobách v sume 11 667,245 eur, ako aj sumy 6 005,37 eur z dôvodu ním zavineného schodku na zverenej hotovosti z tržby, ktorú si ponechal (spolu s úrokom z omeškania 14,25 % ročne od 10. 12. 2008 do zaplatenia a trov konania), za čo bol odsúdený v konaní 4T/70/2011 Okresným súdom Námestovo za prečin sprenevery, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 19. 07. 2011 a poškodený žalobca bol s nárokom na náhradu tejto škody odkázaný na občianske súdne konanie. Mal za to, že žalovaní na základe dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti zodpovedajú za schodok zistený inventarizáciou zásob a hotovosti na prevádzke žalobcu v Námestove dňa 09. 12. 2008 v celkovej výške 29 339,86 eur, avšak vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaných, žalobu žalobcu zamietol. Žalobca si nárok na náhradu škody uplatnil po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty (§ 106 ods. 1 OZ), keďže schodok bol zistený 09. 12. 2008 a žaloba bola súdu doručená 05. 11. 2011. Mal za to, že na premlčanie nároku žalobcu sa nevzťahuje ust. § 110 ods. 1 OZ, keď je premlčacia doba 10-ročná, keďže listiny - zápisy z inventarizácie, v ktorých je obsiahnutý prejav žalovaných, že nesú plnú zodpovednosť za uvedený schodok, resp. jeho alikvotnú časť 441 969,25 Sk a sú si ho vedomí, neobsahujú uznanie dlhu. Žalovaní podpismi listín len akceptovali výsledky zistené inventarizáciou a uviedli, že sú si vedomí zodpovednosti za takto vzniknutý a vyčíslený schodok, t. j. neobsahujú výslovný prejav ani jedného, že čo do dôvodu a výšky uznávajú takto vyčíslený dlh voči žalobcovi a zaväzujú sa ho uhradiť (§ 558 OZ). O nároku na náhradu trov konania

žalovaných rozhodol vzhľadom na ich plný úspech vo veci podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal im ho v celom rozsahu. Keďže žalobca v konaní nemal úspech, uložil mu povinnosť zaplatiť aj trovy konania aj štátu.

2. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že nebol vydaný na základe postupu a rozhodnutia súdu v súlade s čl. 16 CSP z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP. Súd postupoval a rozhodol v rozpore s článkom 2 ods. 1, 2 CSP, čl. 15, § 191 ods. 1 CSP, § 217 ods. 1 CSP a v rozpore s hmotnoprávnymi ustanoveniami (resp. bez ich aplikácie) § 1 ods. 4, § 15, § 81 písm. e/, § 178 ods. 1, § 182 ods. 1, § 189 ods. 1, 2 ZP, § 106 ods. 2 OZ, § 288 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku. Pokiaľ súd žalobu zamietol z dôvodu premlčania nároku na náhradu škody vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaných, z trestného spisu 4T/70/2011 vyplýva, že žalobca si nárok na náhradu škody riadne a včas uplatnil v trestnom konaní, ktoré bolo voči žalovanému 2/ právoplatne ukončené odsudzujúcim rozsudkom, právoplatným a vykonateľným 19. 07. 2011, ktorým bol odkázaný ako poškodený na civilné sporové konanie, z ktorého dôvodu si preto svoj nárok uplatnil včas, keďže žalobu podal 4 mesiace po právoplatnom ukončení trestnej veci 05. 12. 2011. Na základe vykonaného dokazovania tak súd dospel k nesprávnemu skutkovému a z toho aj vyplývajúcej nesprávnemu právnejmu záveru o uplatnení nároku na náhradu škody, keď začiatok premlčacej lehoty stanovil na deň doručenia civilnej žaloby. Vzhľadom na uplatnenie nároku na náhradu škody žalobcom v trestnom konaní bola námietka žalovaných o premlčaní v civilnom konaní podľa § 152 CSP nedôvodná a právny názor súdu je v rozpore aj s ustálenou judikatúrou. Nesprávnym právnejm posúdením boli porušené jeho práva na spravodlivý proces, porušený princíp právnej istoty, ako aj rovnosti účastníkov konania. Škoda, ktorú žalovaní spôsobili, bola preukázateľne spôsobená úmyselne, v ktorom prípade sa právo na náhradu škody podľa § 106 ods. 2 premlčí v 10-ročnej premlčacej lehote. Posúdenie listín - zápisu z inventarizácie podpísaných žalovanými ako neplatné uznanie dlhu považoval za pochybné a nepreskúmateľné, keďže súd nekonkretizoval, aká náležitosť má v nich absentovať. Ak by touto náležitosťou mal byť prísľub dlžníka, ktorý má okrem všeobecných náležitostí uznanie dlhu obsahovať, vyplýva zo znenia listiny „Za uvedený schodok, resp. jeho alikvotnú časť 441 946,25 Sk nesiem plnú zodpovednosť a som si ho vedomý. V prípade neuhradenia manka bude ho zamestnávateľ vymáhať súdnou cestou.“ Za okolnosť, z ktorej je zrejmé, že v listine išlo o uznanie dlhu zo strany žalovaných, je možné považovať listinu zo dňa 11. 12. 2008, v ktorej žalovaný 2/ vyhlásil, že berie plnú zodpovednosť za vzniknutú škodu - manko na jeho osobu. V zmysle judikatúry (R 25/1993) požiadavka určitosti uznávacieho prejavu podľa § 110 ods. 1 OZ čo do dôvodu a výšky je splnená aj bez výslovného použitia výrazu „uznanie dlhu“, ak z okolností prípadu je nepochybné, že išlo o uznávací prejav. Ďalej poukázal na odôvodnenie rozsudku 4T/70/2011, kde žalovaný 2/ odpovedal podľa ust. § 333 ods. 3 písm. i/ Trestného poriadku, že nahradí škodu v rozsahu dohody. Vzhľadom na uvedené žiadal zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobe bude vyhovieť a proti žalovaným mu priznaný nárok na zaplatenie trov konania v celom rozsahu, resp. napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Žalovaní vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadali rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť, keďže bol vydaný v súlade s ustanoveniami CSP a všeobecne záväznými predpismi. V trestnom konaní si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody v sume 180 918,- Sk (6 005,37 eur) iba proti žalovanému 2/, ktorý bol v tomto konaní obvineným a keďže nepreukázal svoj nárok, bol podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázaný na občianske súdne konanie. Nedostatočné preukázanie nároku žalobcu na náhradu škody v sume 6 005,37 eur v trestnom konaní nemohlo spôsobiť pretrhnutie plynutia premlčacej lehoty na sumu 29 339,86 eur s príslušenstvom voči žalovanému 2/. Žalovaný 1/ v trestnom konaní nevystupoval ako obvinený, takže voči nemu nemohlo dôjsť k pretrhnutiu plynutia premlčacej lehoty na žiadnu peňažnú sumu. V priebehu konania preukázali, že uznania dlhov sú neplatné, pričom žalobca dôkazné bremeno neuniesol. Žiadne z tvrdení žalobcu nie je nesporné. Tvrdenia žalobcu v priebehu konania nepotvrdili a namietali pravdivosť všetkých jeho tvrdení, poukázali na vznesenú námietku premlčania. Mali za to, že žalobca nemôže v odvolacom konaní predkladať nové listiny a dôkazy.

4. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaných nevyjadril.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379, § 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP odvolaním

napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane trov konania.

6. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol v rámci odvolacieho konania žalobca, konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci a vykonal potrebné dokazovanie a následne dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa prvoinštančný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť zistený skutkový stav a prijaté právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej.

7. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu krajský súd dopĺňa, že žalobca sa žalobou z 05. 12. 2011 proti obidvom žalovaným ako spoločne hmotne zodpovedným zamestnancom domáhal zaplataenia schodku na im zverených skladových zásobách a hotovosti, zisteného inventarizáciou vykonanou 09. 12. 2008 vo výške 29 339,86 eur u každého v sume 14 669,93 eur (podľa pomeru ich priemerných zárobkov), vrátane úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po vykonaní inventúry a trov konania, t. j. nároku na náhradu škody sa voči nim domáhal po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na náhradu škody podľa § 106 ods. 1 OZ, t. j. dva roky po tom, čo sa dozvedel na základe inventarizácie o škode a kto za ňu zodpovedá. Žalobca sa aj po zmene žaloby na základe jeho návrhu z 20. 05. 2013 nároku proti žalovanému 1/ domáhal na základe schodku na skladových zásobách (vo výške 11 667,245 eur) a nie z dôvodu, že by bol za svoju činnosť trestne stíhaný a odsúdený a on so svojím nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie. Žalobca si v trestnom konaní proti žalovanému 1/ nárok na náhradu škody neuplatnil a tento v trestnom konaní stíhaný nebol, preto vo vzťahu k nemu odvolacia námietka žalobcu, že si nárok na náhradu škody vzhľadom na neplynutie premlčacej doby počas uplatnenia nároku v trestnom konaní uplatnil včas, neobstojí. U žalovaného 2/ sa po zmene žaloby domáhal nároku na náhradu škody 11 667,245 eur z dôvodu schodku na skladových zásobách zisteného inventarizáciou z 09. 12. 2008 a nároku na náhradu škody 6 005,37 eur sa začal domáhať z dôvodu trestného činu sprenevery, za ktorý bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Námestovo 4T/70/2011 zo dňa 19. júla 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 19. 07. 2011, t. j. aj v tomto prípade po uplynutí premlčacej doby podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorá začala plynúť odo dňa vykonania inventúry 09. 12. 2008, t. j. odo dňa, kedy sa žalobca dozvedel o škode a kto za ňu zodpovedá a neplynula len v období od uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní 23. 11. 2010 po jeho skončení 19. 07. 2011 (§ 112 OZ) a jeho odkázanie s nárokom na náhradu tejto škody na občianske súdne konanie. Vzhľadom na uvedené je spôsobenie škody žalovanými úmyselne pre posúdenie veci irelevantné, keďže na základe neho by došlo len k predĺženiu objektívnej premlčacej doby podľa § 106 ods. 2 OZ na 10 rokov, čo však nemá vplyv na začatie plynutia a uplynutie subjektívnej premlčacej doby podľa § 106 ods. 1 OZ, keďže sa jedná o doby od seba nezávislé, t. j. ak sa skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu.

K ďalšej odvolacej námietke žalobcu krajský súd dopĺňa, že na platné uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí dlh a aby bol dlh priamo v písomnom uznaní určený čo do dôvodu a výšky. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, z vyjadrenia žalovaných v zápise z inventarizácie z 09. 12. 2008 explicitne nevyplýva vyjadrenie prísľubu zaplatiť dlh, pričom sa jedná o esenciálnu náležitosť uznania dlhu podľa § 558 OZ. Nejde ani o uznanie dlhu podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ, pretože aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cz 60/91 (R 25/1993) vyplýva, že požiadavka určitosti uznávacieho prejavu podľa § 110 ods. 1 OZ čo do dôvodu a výšky dlhu je splnená aj bez výslovného použitia výrazu „uznanie dlhu“, avšak až vtedy, ak z okolností prípadu, t. j. v tomto prípade z textu vyjadrení žalovaných k výsledkom inventarizácie z 09. 12. 2008 bolo nepochybné, že o takýto uznávací prejav išlo, čo ako správne konštatoval súd prvej inštancie, splnené nebolo (uvedené sa vzťahuje vo vzťahu k žalovanému 2/ aj na listinu z 11. 12. 2008), pričom žalovaní na rozdiel od uvádzaného rozhodnutia platnosť uznaní popierali. Určitosť písomného prejavu vôle je objektívnou kategóriou a súd (nieto žalobca) nemôže urobený písomný prejav vôle meniť, či nahrádzať interpretáciou obsahu právneho úkonu (či už podľa § 32 ods. 2 OZ, resp. § 15 ZP).

K ďalšej odvolacej námietke žalobcu krajský súd dopĺňa, že z obsahu spisu 4T/71/2011 vyplýva, že pri uzatváraní dohody o vine a treste na prokuratúre so žalovaným 2/ k uzavretiu dohody o náhrade škody

nedošlo, na súde preto na otázku podľa § 333 ods. 3 písm. i/ Trestného poriadku, či nahradí škodu podľa dohody neodpovedal a žalobca bol preto so svojim nárokom na náhradu škody odkázaný v trestnom rozsudku na občianske súdne konanie.

8. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

9. Vychádzajúc aj z uvedených skutočností, vysporiadajúc sa s podstatnými tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní, krajský súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil, vrátane nároku na náhradu trov konania žalovaných, vzhľadom na ich plný úspech vo veci, ako aj povinnosti žalobcu zaplatiť trovy konania štátu vzhľadom na jeho neúspech v konaní.

10. O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a žalovaným priznal nárok na ich náhradu v celom rozsahu, keďže mali v odvolacom konaní plný úspech vo veci.

11. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).